

нинско е нашето мѣсто. Такива мѣста се превзематъ съ лазене по коремъ и на ребро.

Па ни сведе низко въ рѣката къмъ Кечовия мешелѣкъ.

— Легни! — изкомандува той, като стигнахме. — Не по грѣбъ, бе! — поправи одного той и продължи:

— Сега напредъ — лазишкомъ! Ние се повлѣкохме бавно нагоре по мешелѣка.

— Омаляхте ли? — попита ни по едно време той. — Обърнете се сега на ребро. На дѣсното. Ха така! Сега вземете пушките въ лѣва рѣка. Тѣй! Ха сега подпирайте се на тѣхъ и на дѣсния лакътъ и се присурвайте нагоре!

Сурнахме се, колкото се сурнахме ту на лѣвата, ту на дѣсната страна. Прибѣгвахме, залѣгахме задъ джбички и храсти. Всички бѣхме забравили новитѣ си дрехи: толкова се бѣхме увлѣкли въ учението. По едно време Бончо на Хаджията като изрева, че като скочи и запоглежда ту единия си джебъ, ту другия. А отъ тѣхъ течеха размазанитѣ яйца, които Дуньо му бѣше далъ и които били боядисани, неуварени.

— Олеле, мале! — дерѣше се Боньо, — отидоха ми френскитѣ гащи!

— А не отидоха ли гащитѣ на Сивенча — сирачето, когато насѣска Каракачана, чорбаджийско чедо? Малко ти е това, — викна ядосано Пѣйчо и присегна да го наложи съ голѣмитѣ си шамари. Ала Дуньо го хвана за ржката и рече:

— Не бива, чичо Пѣй. Грѣхота е да се бие на такъвъ день. Стига му това. И нека благодари Богу, че го срещнахме на голѣмъ день Великдень. Но ако се опита пакъ да стори нѣкому зло, тогава главата му лошо ще пати.

Боньо ревешката трѣгна съ изцапани ржце и панталони къмъ кѣщи, а ние напустнахме Кечовия мешелѣкъ и отидохме къмъ Пѣйчовата воденица.

Следва.

Е. Кювлиевъ.

